

Exercici 3.

1. L'obra més antiga cronològicament és el Concert de W. A. Mozart, mentre que la més propera als nostres dies és la peça interpretada per Tete Montoliu, *Giant Steps*. Si només s'exposa l'ordre cronològic sense cap raonament, s'obtenen 0,5 punts. Per aconseguir els altres 0,5 punts, han d'argumentar algunes de les qüestions següents: que l'harmonia, el tempo, l'acompanyament i la melodia de la primera són clarament de tipus clàssic, mentre que la segona és una versió d'una obra de John Coltrane, interpretada segons l'estètica i els codis de llenguatge del jazz. En tot cas, ha de quedar clar que la segona pertany a un altre tipus de llenguatge musical ben diferent: el jazz.
2. El piano té el paper principal, i toca de manera continuada a la segona, *Giant Steps*, de Tete Montoliu. En el cas de Mozart, hi ha més equilibri entre l'orquestra i el piano.
3. La resposta pot tenir força matisos. Per obtenir 1 punt, cal que l'argumentació sigui coherent. El més probable seria que l'estudiant comentés que, en el cas de *Giant Steps*, la part del piano —però també la del contrabaix i la bateria— són més difícils tècnicament. Això ho poden argumentar basant-se en el tempo més exigent de la peça, i en els passatges més complexos, des del punt de vista de la tècnica pianística, i, per tant, que pugui semblar més virtuosística.

Però també es podria donar per bo que, per a un pianista, la interpretació d'un concert de Mozart tot i ser aparentment més assequible per la tècnica, pot presentar molta dificultat, tant en la interpretació com en la cerca d'un so net, clar i expressiu.

És important que el raonament sigui coherent i ben argumentat. De les dues opcions, es poden donar per bones tant una com l'altra. A vegades, la complexitat es pot trobar en fer interessant allò que és més simple. No cal que enlluerni la primera evidència de la velocitat o la quantitat de notes que s'han de tocar. Si no hi ha justificació, la pregunta no es pot donar per bona, ja que l'enunciat demana una justificació.